

Sygn. akt II Ka 458/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2013r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu Wydział II Karny w składzie :

Przewodniczący: SSO Maria Żelichowska-Błażowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Olszowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Marii Gajdy

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2013 r.

sprawy B. D.

oskarżonego o przestępstwo z art.178a§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowy Sączu VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Muszynie

z dnia 24 lipca 2013r. sygn. akt VIII K 210/13

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że :

1. uznaje oskarżonego za winnego czynu zarzucanego aktem oskarżenia, przyjmując, iż wypełnił on znamiona wykroczenia z art. 87 § 1a kw i na mocy powołanego przepisu wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 100zł (sto złotych) i na mocy art. 87 § 3 kw wymierza środek karny zakazu jazdy rowerami na okres 6 (sześciu) miesięcy,

2. uchyla orzeczenia z pkt. II i III wyroku ,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, zwalniając obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 458/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 listopada 2013 r.

B. D. został oskarżony o to, że w dniu 7 maja 2013 r. około godz. 22.05 w miejscowości M., rejonu (...), kierował rowerem w ruchu lądowym po drodze publicznej tj. na ul. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonym stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu wg. badania A. I.: pierwsze badanie – 0,70 mg/l, drugie badanie – 0,63 mg/l tj. o przestępstwo z art. 178a §2 kk.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu – VIII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Muszynie wyrokiem z dnia 24 lipca 2013 r. sygn. akt VIII K 210/13 uznał oskarżonego za winnego popełniania czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia stanowiącego przestępstwo z art. 178a §2 kk i za to na mocy powołanego przepisu ustawy oraz art. 34 §1 i §2 kk w zw. z art. 35 §1 kk orzekł oskarżonemu karę sześciu miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, na mocy art. 42 §2 kk orzekł oskarżonemu zakaz prowadzenia rowerów na okres jednego roku, na mocy art. 49 §2 kk orzekł oskarżonemu

świadczenie pieniężne w kwocie 300 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej oraz orzekł o kosztach postępowania.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją oskarżony w części dotyczącej orzeczenia o karze podnosząc, że z powodu pobierania nauki w liceum ogólnokształcącym w klasie maturalnej oraz związanym z tym uczestnictwem w dodatkowych zajęciach, nie jest w stanie odbyć orzeczonej kary ograniczenia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku, jednak z innego powodu, niż w niej podniesiony.

Zgodnie z art. 4 §1 kk, jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawy. Odnosząc przywołaną regulację do niniejszej sprawy należy zwrócić uwagę, że w dniu 9 listopada 2013 r. weszła w życie część przepisów ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r. poz. 1247). Ustawa ta m. in. uchyliła przepis art. 178a §2 kk, który stanowił podstawę skazania B. D.. Od dnia 9 listopada 2013 r. czyn zarzucony i przypisany wymienionemu przez sąd I instancji przestał być przestępstwem uregulowanym w art. 178a §2 kk, stał się natomiast wykroczeniem stypizowanym w art. 87 §1a kw. Zgodnie z tym ostatnim przepisem karze aresztu lub grzywny nie niższej niż 50 zł podlega ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem podobnie działającego środka prowadzi na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu pojazd inny, niż mechaniczny. Ponieważ postępowanie dowodowe wykazało niewątpliwie, że obwiniony kierował po drodze publicznej pojazdem innym, niż mechaniczny (rower), dopuścił się on w ten sposób wykroczenia z art. 87 §1a. Mając zatem na uwadze wyrażony w art. 4 §1 kk nakaz stosowania w chwili orzekania – co dotyczy również czasu wydawania orzeczenia przez sąd odwoławczy w postępowaniu apelacyjnym - stanu prawnego względniejszego dla sprawy, sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że czyn obwinionego zakwalifikował nie jako przestępstwo z art. 178a §2 kk, lecz jako wykroczenie z art. 87 §1a kw, gdyż rozstrzygnięcie takie jest w oczywisty sposób dla niego korzystniejsze. Naturalną konsekwencją takiej zmiany było uchylenie rozstrzygnięć zawartych w pkt. II i III zaskarżonego wyroku, które odnoszą się do przestępstw, a nie wykroczeń.

Za popełnione wykroczenie wymierzono obwinionemu karę grzywny w kwocie 100 zł uznając, że stopień jego winy, społeczna szkodliwość czynu oraz jego uwarunkowania, jak też właściwości i warunki osobiste obwinionego powodują, że kara taka, choć zbliżona do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, będzie wystarczająca dla osiągnięcia wiążących się z nią celów. Obwiniony jest osobą młodą, wcześniej nie karaną (k. 19), pobierającą naukę w szkole średniej. Brak przesłanek dowodowych do uznania obwinionego za sprawcę zdemoralizowanego, intencjonalnie lekceważącego porządek prawny i zasady współżycia społecznego. W ocenie sądu odwoławczego aktualnie nic nie sprzeciwia się uznaniu, że popełnione wykroczenie stanowiło incydent na tle poprawnej postawy sprawcy, wynikający najpewniej z braku rozsądku i bezmyślności wiążących się z młodym wiekiem obwinionego, nie zaś z występowania u niego utrwalonego negatywnego stosunku do powinności przestrzegania prawa. Zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do stwierdzenia, by miejsce i czas, w jakim kierował on rowerem w stanie nietrzeźwości oraz sam charakter tego pojazdu samoistnie skutkowały istotnym zwiększeniem zagrożenia bezpieczeństwa dla innych uczestników ruchu, niż sam obwiniony (choćby z uwagi na istniejący wówczas stopień natężenia ruchu). W związku z tym sąd odwoławczy w granicach przysługującego mu swobodnego uznania oraz mając na uwadze relewantne w okolicznościach sprawy dyrektywy wymiaru kary zawarte w art. 33 §1 - §4 kw ukarał obwinionego grzywną w wysokości 100 zł, uznając taką sankcję za in concreto adekwatną oraz bezdyskusyjnie leżącą w zasięgu możliwości finansowych (zarobkowych) obwinionego, nawet niepracującego jeszcze zawodowo. Dla wzmocnienia oddziaływania takiej kary nałożono na obwinionego środek karny zakazu prowadzenia rowerów przez 6 miesięcy, co będzie dla niego realną dolegliwością, a tym samym przyczyni się do realizacji indywidualnoprewencyjnego celu kary związanego z zapobieżeniem ponownemu popełnieniu przez obwinionego czynów zabronionych przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji. Oddziaływanie wychowawcze takiego środka karnego będzie – z punktu widzenia celów karania – bardziej efektywne, niż nawet wyższa niż orzeczona kara grzywny.

Kierując się powyższym, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 §1 i §2 kpk w zw. z art. 109 §2 kpk orzekł jak w wydanym wyroku.

Zgodnie z art. 624 §1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwolniono obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.